

Sæde i Forligelsescommissiønerne. Iøvrigt maa jeg gjentage, hvad jeg allerede igaar yttrede, at jeg ikke finder denne Bestemmelse at være af en saadan Natur, at jeg skulde modsætte mig dens Ophøielse til Lov. Anderledes forholder det sig med den Bestemmelse, ifølge hvilken Sagførere skulde kunne tage Sæde i Forligelsescommissiønen. Jeg kan vel være enig med den ærede Ordfører i, at denne Bestemmelse var mindre betænkelig, naar Valget kunde indskrænkes til de Personer, han nærmest havde for Øie ved at stille Forlaget, nemlig saadanne Mænd, der vel havde Sagførerbestalling, men som ikke længere beskæftigede sig med Sagførerforretninger. Jeg erkjender, at disse Mænd kunne være særdeles stikede til at forestaae Forligsmæglingen, men jeg troer, at det vilde være i højeste Grad vanskeligt at formulere Lovbestemmelsen saaledes, at Valget alene indskrænktes til saadanne Mænd, hvortil endnu kommer, at der kun er enkelte saadanne Mænd, der findes hist og her omkring i Provindserne. Jeg anseer det for uforlønt at erklære, at jeg ingenlunde modsætter mig den omhandlede Bestemmelse, fordi jeg nærer nogen Mistillid til Sagførerstanden i det Hele; thi det er tværtimod min Overbeviisning, at Sagførerne i Danmark ere en meget hæderlig Stand, ligesom jeg ogsaa erkjender, at netop denne Stand afgiver en vigtig Control med Hensyn til Administrationen i det Hele; og navnlig med Hensyn til Retspleien i Særdeleshed. Det er altsaa ingenlunde af saadanne Hensyn, at jeg erklærer mig imod den foreslaaede Bestemmelse.

Hvad angaaer den Tilføining, som jeg ansaae det for henstgtsmæssigt at gjøre til § 3, nemlig at bestemme, hvorledes Udgifterne ved Forligelsescommissiønerne skulde afholdes, da maa jeg endnu vedblivende være af den Anskuelse, at en saadan Tilføining kan være ret henstgtsmæssig, for at forebygge enhver Tvivl. Naar der er henviist til § 56 i den gjældende Forligslovgivning, der efter det foreliggende Lovforslags § 11 maa antages at vedblive at gjælde, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Paragraph kun omtaler de Udgifter ved Forligsvæsenet, som følge af Reiser i Anled-

ning af Forligsmægling, men der findes i Lovgivningen slet ingen Bestemmelse om; hvorledes de øvrige Udgifter ved Forligsmæglingen skulde afholdes. Naar den nye Ordning indtræder, er det klart, at der vil blive endeel flere Udgifter ved Forligsmæglingen, end der hidtil har fundet Sted; det kunde f. Ex. blive forlønt at anskaffe et lille Bibliothek, af hvis Bøger der kunde hentes Kundskab til forskjellige Ting, som det kunde interessere Fredsmæglerne at have paa rede Haand m. m.

Hvad angaaer det af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts Afd. Valgfreds (Grundtvig) fremsatte Forslag, da erkjender jeg vel, at det kunde være ret høiligt, at det Hverv, at være Fredsmægler, var en frivillig Sag; men saalænge Forligsvæsenet skal være Statsindretning, troer jeg ikke, at der kan være Tale om en saadan Frivillighed; ja, gif dette Anliggende over til at blive et aldeles communalt, saa kunde Endeel tale derfor, uagtet det vistnok vilde være meget vanskeligt at gjenføre det. Det er desuden at vente, at de Autoriteter, der deels skulde bringe Mændene i Forslag, deels foretage de endelige Valg, vilde tage Hensyn til, at det var Mænd, om hvem det var at formode, at de idetmindste ikke med Uvillie paatog sig det dem overdragne Hverv. Naar den ærede Rigsdagsmand har yttret, at det ikke var ham bekendt, at Forligsvæsenet her i Landet blev omtalt paa en Maade, der viste, at det havde havt heldbringende Virkninger, da kan jeg ikke deri være enig med den ærede Rigsdagsmand; jeg har tværtimod altid hørt det omtale som en Institution, der har havt mange heldbringende Følger.

Formanden: Der er forlangt Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: Jung, Steen, Møller, Condrup, Mathiasen, Estrup, Berthelsen, Chr. Larsen, A. Hage, Drewsen, Broberg, Jacobsen, Krøyer, Phillipson og Lind, samt af H. M. Petersen, C. Jensen, Recke, R. Olsen, M. Hansen, Christophersen, L. C. Larsen, Gass, P. Hansen, Tiemroth, Dinesen, B. Andersen, Rimestad, J. Petersen og Christensen.